

Työlännen Nykyajan Yhteiskunta- taloudessa

Kirj. J. PARNACK

(Työväen Opiston Englanninkielisellä Kirjoitusluokalla)

NYKYAJAN taloudellista järjestelmää kutsutaan kapitalismiksi. Nykyaikaiset teollisuusmenetelmät ja välineet edellyttävät, että kuluu määrätty aika, ennenkuin tuotannon tuotteet saapuvat kuluttajille. Kallishintainen koneisto ja väistämätön odotusaika ovat jättäjäis- mäläisesti lisänneet pääoman käytön tärkeyttä liikelämässä ja suuresti myös lisänneet niiden valtaa, jotka omistavat ja johtavat pääoman sijoitusta.

Teollisuuden johto, määräys siitä, mitä tuotetaan, miten paljon ja mitenkä tuotetaan, on niiden käsissä, jotka omistavat pääoman. Tämä kontrolli voi olla tuotannosta etäällä olevaa bondijärjestelmän kautta, mutta se voi olla välitöntäkin, eikä sitä jaeta muiden taloudellisten luokkien kanssa. Tämänlainen tilanne vallitsee omistuksessa nykyään.

Vuosisatojen ajan oli teollisuus pientä. Koneistoa oli vähän tai ei lainkaan, ainoastaan yksinkertaisia käsityökaluja, mekaanisen voiman käyttö ollen tuntematonta muutamia perin alkuperäisiä muotoja lukuunottamatta. Esi-kapitalistisella ajalla, s. o., kahdeksannellatoista vuosisadalla teollisuus käsitti kourallisen työläisiä ja heidän työnjohtajansa. Juopa työläisen ja työnantajan välillä voitiin helposti siltata. Ahkerat työläiset voivat kohota työnantajiksi. Kykyjen ja pääoman välttämättömyys tähän nousuun ei ollut niin suuri, että se olisi estänyt useitakaan siihen nousemasta. Ahkera oppilas työmaalla saattoi mennä avioliittoonkin työnantajansa tyttären kera ja sitäkin tietä kiivetä työnantajansa luokkaan. Nykyaikana ei sellainen tilanne enää ole olemassa.

Höyrykone, mekaanisella voimalla käypä kutonala-, kehruukone ja muut keksinnöt kahdeksannentoista vuosisadan myöhäisemmällä osalla ja ydeksännentoista alussa, aikaansaivat sarjan vaikuttavia muutoksia, jotka hukuttivat pienet tuotantolaitokset pienine pääomineen ja yksinkertaisine hallintoineen olemattomiin. Voimakonoiden käyttö nykyaikana taloudellisten tarkoitusten saa-

vuttamiseksi on yleismaailmallista ja välttämätöntä myös laajassa mitassa. Alkaakseen ja ylläpitääkseen tehdaslaidosta nykyaikana, on omattava suuri pääoma. Nykyaikaisten tehtaiden työväestö lasketaan tuhansissa, jopa kymmenissä ja sadoissakin tuhansissa. Työnantajat eivät suinkaan ennen toimi työläisten hyväksi ja työläisten työnantajaksi pääsy on menneisyyden asia, samoin kuin on sekin, että työläinen voisi naida työnantajan tyttären. Sellaista voidaan nähdä enään vain elokuvateattereissa.

Tästä seurauksena työläiset alkavat käydä luokkatietoisiksi, tietäen että eivät voi olla muita kuin työläisiä, ollen sidottuina taloudellisilla eduilla ja henkisillä yhtäläisyyksillä työläistovereihinsä. Olosuhteet, joissa työläiset ovat, pakkavat heidät järjestymään unioniin. Ja nämä olosuhteet eivät vallitse vain yhdessä teollisuusmaassa, vaan kaikkialla, jossa on työn jako, massatuotanto ja ihmisten eristäytyminen työväen ja työnantajain luokkaan. Luokkajako käy yhä ilmeisemmäksi korporatsioonin muodostuessa vallitsevaksi hikejärjestysmuodoksi, tuotanto tapahtuen yhä suuremmissa skaalassa ja sittemmin omistuksen siirtyessä trustin käsiin, samalla kun tuotantojärjestelmä standardisoituu, työt käyden yksitoikkoisemmiksi ja työläiset puol-ammattilaisiksi jo kokonaan ammatittomiksi.

Korporatsioonit Nykyajan Yhteiskuntataloudessa

Nykyaajan teollisuudessa on korporatsioonien merkitys sangen suuri. Tehdasteollisuudessa on noin yhdeksän kymmenesosaa tuotteista korporatsioonien omistamien laitosten tuotteita; joissakin teollisuuden haaroissa kaikki tuotteet ollen sellaisten korporatsioonien omistamien laitosten tuottamia, joiden vuotuiset myynnit ovat päälle miljoonan dollarin. Rautateillä ovat korporatsioonit yleisiä, samoin finanssi- ja vakuutusaloilla.

Huomattava ilmiö nykyajan korporationeille on niiden persoonattomuus ja sanotaankin, että ne ovat sieluttomia. Omistajat ovat osakkeenomista-

ja, jotka teollisuudesta erillään ollen välttävät vähät muusta kuin voitto-osingoista. Teollisuuslaitosten liikkeenhoitajien on katsottava paikkansa säilyttäväksi, että laitos tuottaa voittoa ja säilyttää osakkaidensa arvon osakemarkkinolla.

Tällaisten olojen alaisena ei työnantajan ja työläisen persoonalliset suhteet voi säilyä. Työnantaja ei näe työläistään, tuskin hän tietää, missä teollisuuslaitos sijaitsee. Ainoa yhteys työläiseen on hänellä palkkakysymys, jossa inhimilliset tekijät helposti sivuutetaan ja milloin häiriötä nousee, kuten nousee, käsitellään niitä sangen hitaasti. Osakkeenomistajat jättävät ne liikkeenhoitajalle ja hän syyttää niistä osakkeenomistajaa ja päinvastoin. Sellaisissa tapauksissa, joissa teollisuuslaitos saa määräyksensä yksinomaan finanssipääomalta, eikä varsinaiselta tuottajajohdolta, ovat nämä ilmiöt paljon laajempia. Finanssipääoman kontrollin alaisuuteen siirtymistä havaitaankin yhä enemmän ja lukuisien korporatsioonien politiikka on pankkiirien määräämä, jotka siihen osakkeita ostavat ja myös välttävät ja siten tuntevat edesvastuun niiden arvon säilyttämiseksi. Nämä pankkiirit usein joko itse tai luotettujen edustajien kautta ovat jäseniä korporatsioonien johtokunnissa.

Tämänlaisessa korporatsioonissa laitoksen liikkeenhoitaja on edesvastuussa tuotannosta, mutta laajemmat suunnitelmat johdetaan Wall kadulta, tai muista finanssikeskuksista. Terästrustin johtava virasto on Broadwaylla, eikä Pittsburgissa. Täten palkan maksu, työajan pituus ja kaikki työsuhteita koskevat seikat, kuten paljon vaivaa aiheuttava uniokysymys, riippuvat paljon niiden mielialoista, jotka eivät ole tuotannon yhteydessä ja joilla ei ole todellista kuvaa vallitsevista suhteista tehtaassa ja jotka siis ensikädessä katsovat työläisten asioidenkin vain osakevoittoonsa kannalta. Että tämänlainen tilanne käy joskus tuhoisaksikin työläisille, nähdään siitä hitaudesta, jolla terästrusti suhtautuu 12 tunnin työpäivän lyhentämiseen.

Nykyaikainen korporatsioni on epäilemättä tehokkain liikelaitos, suurliikkeet ollen määräävinä useissakin taloudellisissa pulmissa. Ja mitä suuremmat liikkeet, sitä suuremmaksi käy pulma työn ja pääoman välillä ja sitä vähäisempi merkitys ammattitunioilla on.

Työmälden standardisoiminen

Tuotannossa toimivat insinöörit, erikoistuntijat ja tieteellinen liikejohto on varsinkin viimevuosina antanut siksi suuren huomion työn jakoon, että siihen katsoen voidaan kehityksessä sanoa tapahtuneen jo melkein vallankumouksen. Tehokkuus-eksperitit tarkastavat jokaisen tehtävän laitoksessa ja yrittävät saada sen mahdollisimman yksinkertaiseksi. Valokuvauksen työläisen työliikkeistä tullessa käytäntöön, lisääntyi työn yksinkertaistuttaminen ja automaattisten koneiden käytäntöontulo, sysäten ammattityöläisiä ammattittomien työläisten joukkoon. Tämän tuotannon kehittymisen yhteisprosessiksi, jota käyttää mekaaninen voima, muuttaa työläiset yksitoikkoisia tehtäviä suorittaviksi koneen osiksi. Parhaiten kuvaa tämänlaista työjärjestelmää Fordin tehtaiden menetelmät.

Näiden konemenetelmien laajeneminen massatuotannoksi lisää työnjaolle ominaisia paheita työläisille. Mutta ne kehittävät työväenluokan, köyhälistön, joka on korkeasti spesialisoitu, ammatiton, vailla yksilöllistä yrittelyhalua; sijoitettu työhön, joka on äärimmäisen uuvuttavaa, yksitoikkoista, eikä tarvitse mitään ajattelua ja jonka työn voi oppia päivässä tai viikossa.

Tämä äärimmäinen työn standardisointi pyrkii siirtämään voimaa yhä enemmän kapitalistien puolelle, sillä työn ammattittomaksi käyminen on poistanut työläisiltä senkin suojelumahdollisuuden, joka heillä oli työn ammattityötä ollessa ja pyrkii heittämään työläiset kurkkuja kalkovaan kilpailuun, jonkalaista historia ei ole tuntenut. Epäilemättä ammattittomille ei työmaan menetys yhdellä teollisuuden alalla ole niin suurivaikutuksellinen kuin ammattilaiselle, jolle se merkitsee kokonaan ammattinsa menetystä. Ammattituniot havaitsevat tämän koituvan omaksi turmakseen. Ja yleistä on, että nykyinen teollinen kehitys hävittää ammatin mukana kaikki entisen muotoiset ammattituniot.

Siirtolaisuus ja nykyajan teollisuus

Siirtolaisuus Yhdysvaltoihin on aina ollut tärkeä taloudellinen tekijä. Yhdeksänentoista vuosisadan alkupuolella saapuneet siirtolaiset olivat erilaisia kuin myöhemmät siirtolaiset, sillä he saapuivat suurissa määrin etelä- ja itä-osista Europpaa, ammattitaidottomina ja vieläpä lukutaidottomina, välttämällä lännen puolta ja kertyen

teollisuuskeskuksiin. Heillä oli melkoisen alhainen elintasotottumus ja olivat valmiit työskentelemään mitä kurjimmissa oloissa, muodostaen siten uhkaavan vaaran amerikalaisen työläisen elintalolle. Ja toiselta puolel oli myös totta, että silloiset siirtolaiset, jotka kehittyneimmistä maista saapuivat, olivat huomattavia kilpailijoita amerikalaisille työläisille ammattialoilakin. Myöhemmin tapahtuva kehitys muutti tilannetta kuitenkin sellaiseksi, että siirtolainen oli siinä samassa asemassa kuin muutkin.

Koneiden hävittäessä ammattitaitoa, alkoivat työt muuttua yhä enemmän yksitoikkaisiksi, kestävyyttä ja kärsivällisyyttä kysyviksi, joihin myöhemmin saapuneet siirtolaiset soveltuivat hyvin työn puolesta amerikalaisen vierelle. Viimein kävi useissa teollisuuksissa siten, että amerikalainen työvoima syrjäytyi niistä huomattavasti, kuten kutomoalalta, jalkineiteollisuudesta, lihanpakkauksilaitoksista, kivihillikaivoksista ja suuressa määrin rauta- ja terästeollisuudesta. Useat työalat, joita amerikalaiset ennen pitivät hyvinä, ovat nykyään ulkomailla syntyneiden hallussa. Mutta samalla olemme kulkeneet teollisuuden kehityksen mukana kauas siltä ajalta, jolloin ulkomaalainen teki raskaat työt ja amerikalainen paremmat ja helpommat.

Työläisen asema nykyajan teollisuudessa

Kärimmäisen vaaralliset, epäterveelliset ja useinkin kuolettavat olosuhteet, jotka olivat aikaisemman ajan tehdasteollisuudessa yleisiä, ovat nykyään korkeamman teollisuus- ja tuotantoteknikan mukana siinä muodossa huomattavasti hävinneet. Mutta koneiteollisuus suurin piirtein omaa henkisen ja ruumiillisen hyvinvoinnin vaarat, joita nykyajan työväestö tuskin voi välttää. Yksitoikkaisuus, yllirasitus, uupuminen, tapaturmat, kuolemat, teollisuustaudit ja muut vaarat ovat yleisiä nykyään.

Mennessään työhön nykyaikaiseen teollisuuteen, joutuu työläinen useimmin yksinkertaisiin tehtäviin, esim. kiillottamaan kengän korkoja, tai panemaan samanlaisia ruuveja Fordin autoon j.n.e. Ajatteleminen tämänlaisissa tehtävissä on vähin työ, mitä on tehtävä. Jotkut teollisuuksien tutkijat ovat selittäneet, että työläiset ovat tyytyväisempiä tämänlaisessa yksinkertaisessa työssä, joka saattaa joihinkin nähden pitää paikkansa, mutta monet väsyvät siihen pian. Ei ole mitään,

mikä innostaisi, ei työ vaadi mitään aivojen toimintaa, ainoastaan samat liikkeet aamusta iltaan. Ainalinen melu, liikkuvien koneiden synnyttämä veto, tomu ja kaasut, sekä kuumuus, ovat väistämättömiä monessa teollisuudessa. Näistä johtuu lukuisat erilaiset teollisuustaudit, joihin miiljoonat työläiset hitaammin tai nopeammin sairastuvat ja kuolevat. Sellaiset ilmiöt ovat nykyajan teollisuuden tunnusmerkkeinä.

Työttömyys nykyajan teollisuudessa

Työttömyyttä katseltiin monikin työläinen menneisyydessä henkilökohtaisena asiana. Syytä siihen oli laiskuus, kankeus oppia eri tehtäviä, sairaus tai muut henkilökohtaiset tekijät. Nyt yleisesti aletaan käsittää, että työttömyys on yhteiskunnallinen pulma, nykyajan teollisuuden luoma pulma. Nykyiset työtä säästävät koneet, työtehon nopeistuminen ja siihen nähden pitkät työpäivät, tieteellinen työn jako teollisuuksissa ja aika-ajottaiset lamauskaudet, johtuen vuodenaajoista y.m. ovat tekijöitä työttömyyden ilmenemiseen.

Nykyajan työläinen saa olla työssä vain silloin kun tuotantolaitosten omistajat näkevät itselleen edulliseksi pitää laitoksiaan käynnissä ja tämä edullisuus on aika-ajottaista, eikä työläisellä ole mitään mahdollisuutta järjestymättömänä asiaa korjata. Hän joutuu olosuhteiden heheltäväksi, kuten roska merellä. Työttömyyden tuloksena työläisille on kurjuus, kärsimykset, moraalinen rappeutuminen, prostitutioidi, yleinen rappeutuminen ja itsemurhat. Vähimmän vaikuttava ei ole työttömyyden pelko, haamu, joka terrorisoi työläisiä koko heidän elämänsä ajan. Ei ole suurimpaa syytä levottomuuteen, ei suurimpaa aiheuta vihamielisyyteen työläisille kapitalistista tuotantjärjestelmää vastaan kuin syy työmaansa menettämiseen ja työttömyyteen joutumiseen toivotomana toisen työmaan löytämisestä.

Tavaran hintojen vaihtelevaisuus

Yleinen tavaran hintataso näyttää nykyisessä yhteiskunnassa olevan kahdenlaisen tärkeän vaihtelun alainen. Ensimmäinen on se, joka aiheutuu kullon tuotannosta, vaikuttaen useidenkin vuosien ajan. Viidenkymmenen vuoden ajalla, vuodesta 1870 vuoteen 1920 näytti Yhdysvalloissa olleen kaksi pitkä-aikaista hintojen vaihtelukautta, laskukausi vv. 1890 ja 1895 välillä ja nousukausi vv. 1895 ja 1920 välillä.

Toinen laji hintojen vaihtelua on luonteenomai-

nen liike-elämässä tapahtuva ajanjakso, kulkien vuorotellen hyvänä ja huonana liike-aikana, tai lamaan- ja vaurastumiskautena. Hintojen vaihtelu on liikekaustille sängen tärkeä ja vv. 1903 ja 1913 välillä havaittiin sellaisia kausia kaikkiaan kolme, jokaisessa tapahtuen saman suhteisia hintavaihteluita.

Näitä vaihtoksia ja yleisiä hintatason vaihteluita seuraa eräänlainen lamaanus palkkatyöläisten elintasossa. Työläisten rahapalkka ei vaihtele hintojen mukana, vaan niiden jälellä. Kun hinnat laskevat, ei rahapalkka heti laske ja kun hinnat taas nousevat, kestää vielä pitemmän aikaa, ennenkuin työpalkat nousevat. Yleinen hintataso määrää työläisten ostokyvyn. Se mittaa todellisen hinnan verrattuna rahapalkkatasoon. Jos yleinen hintataso olisi vapaa vaihteluista, voitaisi rahapalkkaa pitää osoittajana työläisen osuudesta yhteiskunnallisiin arvoihin. "Missä yleinen hintataso vaihtelee ja erikoisemmin missä nämä vaihtelut seuraavat epäsäännöllisesti ja hidastellen vastavasti rahapalkan vaihtelua, käy rahapalkka pettäväksi mitaksi työläisen osuudesta yhteiskunnalliseen hyvinvointiin nähden ja mikä on vielä tärkeämpää, odottamaton ja vastenmielinen häiriötila ilmenee työläisten todelliseen palkkaan."

Kun hinnat nousevat, todellinen palkka on talpuvainen laskemaan. Työläiset havaitsevat olevan vaikeata pysytellä elinkustannusten tasalla. He pyrkivät saamaan vähenevän osan teollisuuden tuotteista. Todellinen palkka (rahapalkan ostokyky) nousee kun hinnat laskee. Mutta tämä nousu on pettävä, sillä hintojen laskukausi on leimattu työttömyyden kasvulla, seurauksena liikkeen lamaantumisesta. Työläiset joutuvat ahtaalle ja taloudelliseen epävarmuuteen, josko hinnat nousevat tai laskevat. Todellisen palkan laskemisen kautta, tai työttömien lukumäärän lisääntymisen kautta, kärsivät työläiset yleisestä tavarain hintojen vaihtelusta.

Missä työläiset ovat järjestyneitä, ovat nämä vaikutukset vähäisemmät, koska järjestö auttaa palkkoja nousemaan nopeammin liikkeen vilkastuessa ja hidastuttaa niiden laskut liikkeen lamaantuessa. Järjestymättömät työläiset ja huonosti järjestyneet saavat nämä vaihdot tuntea nahhoissaan. Järjestymättömällä työläisillä ei näytä olleen mitään keinoa. "Ne näyttävät olevan osasokeasta mekanismista teollisuudessa, saaden ottaa vastaan palkoissaan tapahtuvat laskut ja nou-

sut, lisääntyvät työttömyydet y.m. ilman mitään turvaa. Todellakin, vaihtelu yleisessä hintatasossa, niin luonteenomainen nykyiselle järjestelmälle, tuo varsin ansaitsemattoman uudelleen jaon yhteiskunnan tuloihin, lahjojen siellä, ottaen pois täällä, ilman mitään ilmeistä suhteellisuutta siihen nähden mitä työtä on tehty tai palvelusta suoritettu."

Jotkut tämän maan johtavat taloustieteilijät, kuten prof. Fisher Yalen Yliopistolta, menee niin pitkälle, että selittää koko nykyisessä yhteiskunnassa ilmenevän tyytymättömyyden johtuvan dollarin arvon epävakaisuudesta, luoden sitten teorian, jonka mukaan teollinen rauha saavutetaan rahan arvon vakiintumisella. Toiset talousmiehet — porvarilliset — väittävät, että kaikki yhteiskunnalliset paheet johtuvat rahajärjestelmästä, että jos se vakautettaisi, olisi yhteiskunnallinen ja teollinen rauha taattu!

I.W.W:n esipuheessa sanotaan "Mitään rauhaa ei voi olla näiden kahden luokan välillä, niinkauan kuin nälkää ja puutetta on miljoonilla ja niillä harvoilla, jotka muodostavat työnantajaluokan, on kaikki elämän hyvydet." Rauha luokkayhteiskunnassa on harhaluulo.

Työväen pulman ratkaisu

Jokaisessa maassa, jossa teollisuus on saavuttanut kypsyyden asteen, vallitsee ratkaisematon ristiriita työn ja pääoman välillä. Kapitalistien menetelmät kaikissa maissa ovat yhdenmukaisia. Teollisuuden aiheuttamien, työläisten keskuudessa ilmenevien epäkohtien poistamiseksi, on kehitetty menetelmiä, jotka voimme jakaa kolmen osaan:

Ensimmäinen on työväen unioiden menetelmä, joka on työväestön itsensä huolellisesti valmistama itsensä suojelemiseksi ja etujensa puolustamiseksi. Välttämättömyyden pakosta ovat työläiset kaikissa teollisuusmaissa joutuneet pyrkimään olojansa parantamaan käyttämällä taloudellista voimaansa. Mitkään lait tai järjestyneen pääoman keino eivät ole kuin väliaikaisesti pystyneet estämään työläisten järjestöjen kasvua ja yleensä työväen liikettä. Työväen unionit ovat nykyaikaisen teollisuusjärjestelmän luonnollisia tuloksia; ne ovat seuraus palkkatyöläisen ja kapitalistin välisestä aseman eriarvoisuudesta.

Toinen osa näistä menetelmistä löytyy liberaalisten työnantajien ja kapitalistien ohjelmasta. He haluavat reformeerata, johon heitä on johtanut

monetkin tekijät, kuten joissakin tapauksissa inhimillisuus, halu vähentää häiriötä ja tyytymättömyyttä, jotka joutuvat alhaisista palkoista, pitkästä työpäivästä ja työpalkan epävarmuudesta. Nykyajan liberaaliset työnantajat puhuvat paljon työn tehoistamisesta, tuotannon vakauttamisesta ja hyvästä tahdosta teollisuudessa. Usein ovat työnantajat vastoin tahtoaan olleet pakotetut parantamaan työläistensä olosuhteita, voidakseen estää työläistensä järjestymispyrkimyksiä. Tieteellinen työnjohto, johon yritetään sovittaa työläisten edustusta, osakeiden kauppaaminen työläiselle, yhtiö-unionismi, mustallista y.m. keinoja riittää heillä loppumattomien, joilla kaikilla yritetään ratkaista työväen pulmaa ja pidättää työläiset valvomasta asioktaan omien unioidensa kautta.

Kolmas pulman ratkaisukeino on lainlaadinta, jonka voimme jakaa kolmeen osaan. Ne lait, jotka laaditaan suojaamaan palkkatyöläisiä suhteettomien työsopimusten alaiseksi joutumasta. Näillä säännöstellään lasten, naisten ja joissakin tapauksissa miestenkin työpäivän pituutta ja palkkoja. Toiseksi ne lait, joita laaditaan teollisuusoloihin nähden, kuten tapaturma- ja kuolemakorvauslait, teollisuustauteja koskevat ja jossain tapauksessa työttömyyttä koskevat työnvälitysvirasto-asetukset ja työttömyysvakuutuslait. Kolmanneksi ne lait, joilla tarkoitetaan teollisia riitoja ja erimie-

lisyyksiä sovittella, kuten sovittelulautakuntien välitseminen määrätyn ajan kuluttua, tutkimuslautakuntien säätäminen ja sovittelusäädökset. Johtava tarkoitus näillä laeilla on yleisön suojeleminen, joka mahdollisesti kärsii lakosta tai sulusta. Selostetaan nim., että työn ja pääoman väliset asiat eivät ole heidän henkilökohtaisia asioitaan vaan koko yleisöä koskevia. Yleisesti puhuen ovat työläisiä suojaavat ja puolustavat lait tässä maassa kuollut asia.

Ammattiliitot, liberaaliset työnantajat ja lainlaadinta eivät huojenna eivätkä voi poistaa työn ja pääoman välistä pulmaa. On huomattava, että nämä kaikki jättävät sivuun teollisuudessa vallitsevat perustekijät, eikä yksikään niistä puutu yhteiskuntataloudelliseen järjestelmään. Ne yrittävät paikata tätä mädännyttä kuorta yhteiskunnassa, joka perustuu ristolle ja yksityisomaisuudelle. "Uusi kapitalismi" on yksinkertaisesti vanhan kapitalismin soveltaminen työläisiä vastaan käytävän taistelun uusiin menetelmiin. Me I. W. W. liitossa olemme väittämme, että sellaiset pikku reformit ovat turhaa työtä ja olemme sinä vakaumuksessa, että työläisiä koskevat pulmat ovat perinnäisiä kapitalismille, joita ei voida poistaa poistamatta koko kapitalismia. "Järjestymällä teollisuuskuksittain, me muodostamme uutta yhteiskuntarakennetta vanhan kuoren sisällä."

Suurin Ilmaisen Työn Ryöstäjä Maailmassa

NYKYAIKAISISTA teollisuuksista pidetään autoteollisuutta yhtenä hämmästyttävimpänä sen nopeaan kasvuun ja siihen sijoitettuihin jättäjämaisiin pääomiin nähden. Jotkut teollisuusekspertit arvioivat, että koko maailman autotuotannosta elää noin kuusi miljoonaa perhettä, lukuunottamatta epäsuorasti siitä johtuvia teollisuuksia. Autoteollisuus on tuskin kolmeakymmentä vuotta vvanha. Keskuudessamme on suuri osa väestöstä sen ikäistä, että se on elänyt ajalla, jolloin autoa ei vielä ollut olemassa. Nykyään on autoja maailmassa käytännössä hyvän matkaa yli kolmekymmentä kolme miljoonaa, tämä lu-

ku tehden yhden auton jokaista 55:ttä ihmistä kohden koko maailmassa.

Yhdysvalloissa lasketaan olevan käytännössä noin 25,000,000 autoa, eli vähän enemmän kuin yksi auto jokaista viittä asukasta kohden. Ottaen huomioon, että joihinkin autoihin voidaan asettaa kymmeniä ihmisiä, kun joihinkin vain kaksi, arvellaan, että koko Yhdysvaltain kansa voitaisi asettaa samalla aikaa pyörien päälle. Mutta tämä maa ei ole ama ollut edellä autojen lukumäärässä. Ensimmäiset autot markkinoita varten valmistettiin Ranskassa. vv. 1890 ja 1900 välillä V. 1899 alussa oli Ranskassa käytännössä ehkä noin 1,500 autoa.